

Gaia Ginevra Giorgi

VERSOPOLIS

1992
Italy
Gaia Ginevra Giorgi

Nederlandse vertaling:
Frans Denissen

Engelse vertaling:
Lucia Lo Bianco

VERSOPOLIS

**Gaia Ginevra
Giorgi**

5	Intieme inkijk	20	vanuit de lichtblauwe barst in de aarde
6	Domestic observatory	21	from the blue rift in the earth
7	Osservatorio domestico	22	dalla spaccatura azzurrina della terra
8	Vijftorenpad	23	onze vader verlichamelijkt zijn ondergang in ons
9	The Trail of the Five Towers	24	our father blames his downfall on us
10	Sentiero cinque torri	25	nostro padre somatizza in noi la sua rovina
11	zijn afwijzing	26	als ik de lijken natel
12	his denial	27	as I count the bodies
13	il suo negarsi	28	a contare i cadaveri
14	ik ben mijn armen kwijt	29	opnieuw combineer ik de juiste stoffen
15	my arms lost	30	again I combine the right substances
16	ho perso le braccia	31	di nuovo combino le giuste sostanze
17	zo valt de wijde duisternis:	32	: een witte lichtbaak heeft me op de weg verblind
18	that's the way wide darkness falls	33	: a white lightbeam blinded me on the street
19	il buio largo viene così:	34	: un faro bianco mi ha accecato sulla strada

Intieme inkijk

door de half gesloten luiken
schaduwstrepen in de kamer
scherpe lichtkegels en blauwe striemen
op het al te bleke vlees
van mijn borsten

ik voel zijn borstkas zwellen
en dan traag weer slinken
met de warme adem van een beest in winterslaap
zijn geslacht zo gespannen
dat het wel zijn hand lijkt

ik kronkel wring me
als een slang in bochten
zoek het concentrische punt
van de atmosferische werveling die ik
'het sterrenstof van Venus' noem

– denk toch eens terug
aan al die keren dat ik met mijn tong
de slaap uit je ogen heb verdreven

op de grond rusten in vrede
sigaretten uitgetrapt op het parket
kerkhof van de vorige avond
pijler van een loomte die hierzijn is
ingesluimerd maar onmisbaar

we zijn hier nu wie weet hoe lang reeds
als de tweelingeliken in het park van de Koninklijke Villa

en toch: heb ook jij niet de indruk
dat je nog altijd door het zout wordt gevoed?

Domestic observatory

from the half-closed shutters
stretch marks of shadow in the room
edges of light and light blue lines
on the much too pale flesh
of my breast

I feel his chest rising
then slowly falling
in the warm exhalation of the lethargic beast
his sex that because of its hardness
looks a lot like his hand

I toss and turn
like a snake I slither
I look for the concentric point
of the atmospheric disorder that I call
'the floating dust of Venus'

– do you ever think
about how many times with my tongue
I get the sleep out of your eyes

cigarettes rest in peace on the ground
all crumpled on the parquet
that is the graveyard of the previous night
it's the pillar of a laziness that's dormant
but essential

we don't know how long we've been here
like the twin oak trees in the park at Villa Reale

but don't you have this feeling
that still is the salt that feeds you?

Osservatorio domestico

dalle imposte socchiuse
smagliature d'ombra nella stanza
spigoli di luce e linee azzurre
sulla carne troppo pallida
del mio seno

sento il suo torace gonfiarsi
poi sgonfiarsi lentamente
in un espiro caldo di bestia in letargo
il suo sesso che per tensione
somiglia tanto alla sua mano

io mi attorciglio
come una serpe mi torco
cerco il punto concentrico
di quel disordine atmosferico che io chiamo
'il pulviscolo di Venere'

– ma ci pensi
a tutte le volte che con la lingua
ti ho portato via il sonno dagli occhi

a terra in pace riposano
sigarette accartocciate sul parquet
camposanto della sera prima
pilastro di una pigrizia che è esserci
assopito ma essenziale

siamo qui da non sappiamo quanto tempo
come le querce gemelle del parco di Villa Reale

eppure non hai anche tu l'impressione
che a nutrirti sia ancora il sale?

Vijftorenpad

ik snakte naar adem
die stakte
terwijl we het pad op liepen
van geurige dennen
tussen het bos en de schaduw
die jouw pas van een krijger
– van een vluchteling – volgde

elke pauze
liet een afdruk na
in de zachte leem
als in de herinnering
(de viooltjes en elke
kreun gekristalliseerd)

tussen het zweet – het zout
en de zon
tussen vervoering
en wanhoop

met mijn rug
murw in het slijk
en mijn mond
warm en nat
opengesperd naar de weerbarstige
zomerhemel

ik bad dat de korst van de berg
het onder mijn gewicht zou begeven
en mij voor eeuwig
daar zou houden

maar jij was zo stil als glas
in je hoofd de stilte
die intreedt na een hevige
huilbui

The Trail of the Five Towers

my breath was swollen
broken
while we went up the path
of fragrant pines
between woods and shadows
that followed your warrior-like gait,
like a fugitive

every pause
imprinted itself
into the sweet silt
as in memory
(violets and every sob,
crystalized)

between the sweat– the salt
and the sun
between wonder
and desperation

my back
in the mud
and my mouth
warm and wet
open wide to the sun
spiky with summer

I prayed that the crust of the mountain
would surrender to my weight
and hold me
from here until forever

but you had the stillness of glass
stillness in your head
that rises
after heavy sobbing

Sentiero cinque torri

avevo il respiro ingrossato
spezzato
mentre risalivamo il sentiero
di pini odorosi
tra il bosco e l'ombra
che seguiva
il tuo passo di guerriero
– di fuggiasco

ogni pausa
s'imprimeva
nel limo dolce
come nella memoria
(cristallizzate le viole e
ogni gemito)

tra il sudore – il sale
ed il sole
tra l'incanto
e la disperazione

con la schiena
spenta nel fango
e con la bocca
calda e bagnata
spalancata al cielo
ispido d'estate

pregavo che la crosta del monte
cedesse al mio peso
e mi trattenesse
da lì a sempre

ma tu avevi la quiete dei vetri
in testa la quiete
che sale dopo un gran
piangere

zijn afwijzing
mijn afwijzing
mijn kopje-onder gaan

ik verbijt de nacht – ik gun me geen respijt
richt een ravage aan
– dit met mijn mond vermalen
wat er niet meer is
of wat er nog niet is

wat ik niet straf genoeg
wist vast te klemmen
om het bij mij te houden

his denial
my denial
my drowning

I chew the night away – never give up
it's such torture
my teeth grinding
what is no longer there
and what is not there yet

what I could not hold onto
tightly enough
to keep with me

il suo negarsi
il mio negarmi
il mio annegare

mastico la notte – non mi do tregua
faccio uno strazio
– quel mio stritolare con la bocca
le cose che non ci sono più
o non ci sono ancora

quelle che non sono riuscita a stringere
abbastanza forte
da tenere con me

ik ben mijn armen kwijt – mijn tong verlamd
mijn enkels vastgeklonken aan de matras

verticaliteit is eigen aan gebouwen,
de horizon aan doden en gestoorde dochters
die bidden en wachten
tot de dag zich overgeeft

my arms lost, a fused tongue
my ankles nailed to the mattress

verticality belongs to the buildings,
the horizon is for the dead and daughters gone mad
praying and waiting for
the surrender of the day

ho perso le braccia – la lingua anchilosata
le caviglie inchiodate al materasso

la verticalità appartiene ai palazzi,
l'orizzonte ai morti e alle figlie impazzite
che pregano e aspettano
la capitolazione del giorno

zo valt de wijde duisternis:
wanneer je het dier in de kuil bent.

that's the way wide darkness falls
when you're the animal in the ditch.

il buio largo viene così:
quando sei l'animale nella fossa.

vanuit de lichtblauwe barst in de aarde
heb je als een klein meisje gemikt
en naar het oog van de storm geschoten:

je wolkige verschijningen
in de weerglans van de glazen
(ze vervliegen) bij het paarsige schijnsel van het ontwaken

omdat je mij vanbinnen telkens weer in bloei zet als je slaapt
stilte en verlating

(ik groei, toegewijde nachtvlinder, naar jouw stenen licht toe)

hoe kan ik vergeven dat je niet langer
van beenderen en adem bent – in een toestand van vlees en verval
hoe kan ik de lichamen van de anderen vergeven – mijn kloppende pols
als ik van jou slechts flarden licht heb,
het onaanraakbare geraamte van je jeugd

from the blue rift in the earth
you took aim
and fired into the storm:

your cloudy appearances
in the fluorescence of the glasses
(evaporate) in the violet glow of awakening

why do you bloom inside me with every sleep
silence and abandonment

(I grow, moth, devoted to your stone light)

how can I forgive your not being
of bones and breath anymore – in a condition of flesh and decline
how can I forgive other people's bodies – the beat of my pulse
if you've only left me rags of light
the untouchable skeleton of your youth

dalla spaccatura azzurrina della terra
come una bambina hai preso la mira
e sparato al centro della tempesta:

le tue apparizioni nuvolose
nella fluorescenza dei bicchieri
(svaporano) al chiarore violaceo del risveglio

perché mi fiorisci dentro a ogni sonno
silenzio e abbandono

(cresco falena devota alla tua luce di pietra)

come posso perdonare questo tuo non essere più
di ossa e respiro – in stato di carne e declino
come posso perdonare i corpi degli altri – il mio polso che batte
se io di te non ho che stracci di luce,
lo scheletro intoccabile della tua giovinezza

onze vader verlichamelijkt zijn ondergang in ons
als verlengsels van zijn ledematen
vertonen wij stoornissen die ons vreemd zijn

ik verbijt de nacht zijn nederlagen
vergruizel zenuwen tanden en kopzorgen
laat niet af

our father blames his downfall on us
as extension of his limbs
we have disorders that do not concern us

I chew his failure at night
shattering nerves teeth and woes
holding tight

nostro padre somatizza in noi la sua rovina
come prolungamenti dei suoi arti
manifestiamo disturbi che non ci riguardano

io mastico la notte i suoi fallimenti
frantumo nervi denti e affanni
tengo stretto

als ik de lijken natel
blijven me er weinig over
– geen resten meer, geen as
geen te assembleren onderdelen

de stof waarmee ik reageer
heeft de vastheid van het vlees overwonnen
– het verschijnsel van de ontbinding
is ijle, postume, improvisatorische
substantie. met zinsbegoochelingen
moet ik me nu bezighouden

ik versleutel signaturen, zinledige geheime tekens
van de stedelijke tekst, die historisch,
spokig en glashelder is

op deze afstand
zijn de sleutels tot de verschijning
de droom en de acrobatie:
de eerste is het voorrecht van de kijker
de tweede daarentegen houdt het gevaar in van de kloof,
van de scheur die ontstaat
wanneer een lichaam dat nog trilt van leven
de hand uitstrekt naar het ongrijpbare

as I count the bodies
few are left
–no more remains or ashes
–no more parts to be assembled

the substance I use to react
has overcome the posture of the flesh
–the phenomenon of decomposition
is air substance, posthumous improvisation
I've got delusions to care for now

I codify signatures, fatuous figures
of the urban context, which is historic,
ghostly and clear

from this distance
the access keys for the apparition
are dream and twirling:
the first is the privilege of the beholder
the second is the risk of the rift,
of the tear that appears
when a still quivering body
reaches out for subtlety

a contare i cadaveri
me ne restano pochi
– non più né resti, né ceneri
non più parti da assemblare

la materia con cui reagisco
ha superato la postura della carne
– il fenomeno della decomposizione
è sostanza aerea, postuma
improvvisata. È del fantasmatico
che ora mi devo occupare

codifico segnature, cifre fatue
del testo urbano, che è storico,
spettrale e lampante

da questa distanza
le chiavi d'accesso per l'apparizione
sono il sogno e il volteggio:
il primo è il privilegio dello spettatore
il secondo, invece, è il rischio del varco,
dello strappo che viene
quando un corpo che ancora freme
allunga la mano verso il sottile

opnieuw combineer ik de juiste stoffen
breng de verbindingen tot stand
vlecht kundig
grashalmen, knoken en keien
leg een strakke, strakke knoop

een kruis van winterkleden
en glasscherven
weegt nog op mijn buik
trekt een diep spoor
maar ik maak mijn plunje lossen
en graaf een hol

in het zomerdonker brand ik mijn vingers aan ijs
leg de tekening, de lijnen vast van jouw gespannen
blauwe huid op het laken – een knal, een volle klinker

again I combine the right substances
establishing connections
wisely interlacing
grass blades, bones and stones
tightly tying a strict knot

a cross of winter clothes
and broken glass
is still burdening my belly
making a deep furrow
but I'll loosen up the fabrics
and make a den

in the summer darkness I burn my fingers with ice,
I define the pattern, the lines of your tight and blue
skin, a roar on the sheet, a full voice

di nuovo combino le giuste sostanze
stabilisco i nessi
con sapienza intreccio
fili d'erba, ossa e sassi
faccio un nodo stretto stretto

una croce di vestiti invernali
e vetri spezzati
sul ventre ancora grava
fa un solco profondo
ma io allento i tessuti
e faccio una tana

nel buio estivo mi brucio le dita con il ghiaccio,
definisco il disegno, le linee della tua pelle tesa
e azzurra sul lenzuolo un boato, una vocale piena

: een witte lichtbaak heeft me op de weg verblind
nu ben ik de vos die naar het bos terugkeert
met op zijn rug de afdruk van een hand

: a white lightbeam blinded me on the street
now I'm the fox returning to the wood
with a handprint on my back

: un faro bianco mi ha accecato sulla strada
ora sono la volpe che torna nel bosco
con l'impronta di una mano sulla schiena

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Gaia Ginevra Giorgi
- © translations into Dutch: Frans Denissen
- © translations into English: Lucia Lo Bianco

Manovre Segrete, Interno Poesia Editore, 2017.
L'animale nella fossa, tba with Miraggi Edizioni, 2021.

With special thanks to Stefanie Van de Peer.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Pascal Van Hoorebeke, Ghent
Print: BESTinGraphics

D/2021/3962/32
ISBN 978-90-5655-139-1

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Gaia Ginevra Giorgi (1992) is een auteur en performer. Ze studeerde filosofie aan de Universiteit van Turijn en theater en performance aan de luav Universiteit van Venetië. Ze debuteerde in 2016 met *Sisifo* ('Sisyfus') dat niet enkel een bundel is maar ook een performance die poëzie onderzoekt als een praktijk van beeld, geluid en beweging in relatie tot multimedia.

In 2017 publiceerde ze haar tweede bundel, *Manovre segrete* ('Geheime manoeuvres') dat ook een intermediaal performance poëzieproject is. Hierin bestudeert Gioia de relatie tussen de orale overdracht van een tekst – gelinkt aan nieuwe media – en het onderzoek naar soundscapes door veldopnames. In 2019 creëerde ze de performance *Proprio come per le formule magiche* ('Net als bij de magische formules') die geselecteerd werd voor Asolo Art Film Festival. In dit project deed ze onderzoek naar de relatie tussen lichaam, woord en machine.

Recent verscheen bij Miraggi Edizioni *L'animale nella fossa*, 'Het dier van de put' (2021).

Het werk van Gaia Ginevra Giorgi is naar verschillende talen vertaald en verscheen in verschillende magazines en bloemlezingen. Via het Versopolisnetwerk nam ze als performance-artiest deel aan verschillende internationale festivals in Istanbul, Sibiu, Madrid, Ljubljana en Hausach.

Gaia Ginevra Giorgi (1992) is an author and performer. She graduated in Philosophy at the University of Turin, and in Theatre and Performing Arts at luav University of Venice. In 2016 she published *Sisifo* ('Sisyphus'), her poetic debut, at Alter Ego Edizioni, a performance that investigates poetry as visual, phonetic and gestural practice, in relationship with multimedia.

In 2017 she published her second collection *Manovre segrete* ('Secret Manoeuvres') which was also an intermedial performance-poetry project. It intertwines a study on the poetic text in its oral transmission – related to new media – to a research project on soundscapes through field recordings. In 2019 Giorgi created *Proprio come per le formule magiche* ('Just Like the Magic Formulas'), a poetic performance / text-messaging device, which connects body, word and machine. The project was selected for Asolo Art Film Festival.

Her latest book is published in Italy by Miraggi Edizioni (2021) and it is entitled *L'animale nella fossa* 'The animal of the pit'.

Her poetry is translated into different languages and appeared in several magazines and anthologies. Supported by the European poetry platform Versopolis, she participated as a performance poet at various International Festivals in Istanbul, Sibiu, Madrid, Ljubljana and Hausach.

Gaia Ginevra Giorgi (1992, Italië) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 32 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen 312 Europese auteurs en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum, dat in samenwerking met Felix Poetry Festival jaarlijks vier Versopolisdichters voorstelt.

Gaia Ginevra Giorgi (1992, Italy) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 32 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and now promotes 312 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum, which presents four Versopolis-poets in collaboration with Felix Poetry Festival.

VERSOPOLIS